

[Finansministeren.]

1961 blev det efter drøftelse mellem daværende statsminister Kampmann, nu afdøde finansminister Hans R. Knudsen og fiskeriministerens fastsat, at der ikke kunne gives generel fritagelse, men at der for hver enkelt af restanterne efter ansøgning kunne bevilges skattelempelse. Som retningslinje skulle der lempes med mindst 50 pct. og i øvrigt tages individuelle hensyn. Rente-kravet blev helt frafaldet.

På dette grundlag er over halvdelen af sagerne sluttet med fuld eftergivelse af restancer, hvor det var rimeligt, eller ned-sættelse til mindst 50 pct. og passende afdragsordninger.

Jeg skal så til sidst gøre enkelte bemærkninger til de argumenter, den ærede ord-fører for forslagsstillerne ved fremsættelsen gjorde gældende til støtte for fuld efter-givelse af skattebeløbene. Der var, så vidt jeg kan se, tale om tre argumenter, der i korthed kan sammenfattes således: for det første sagernes alder, for det andet, at de beskattede beløb er indtjent under farefulde omstændigheder, og for det tredje, at de allerede er beskattet i England.

Hvad det første argument angår, fore-kommer det mig betænkeligt at statuere, at blot en skattesag trækkes tilstrækkelig længe ud, kan skattebetalingen bortfalde. Her må det tages i betragtning, at kut-terejerne ikke kan fritages for medansvar for, at sagen er trukket i langdrag.

Om de to andre argumenter kan siges, at de i det omfang, de i øvrigt er holdbare, har kunnet gøres gældende hele tiden, altså også da sagen i sin tid blev behandlet under regeringen Erik Eriksen. Dengang tillagde man altså ikke de to argumenter en sådan vægt, at de kunne berettige til en fuldstændig skattefritagelse.

Jeg mener heller ikke, at argumenterne kan bære så langt. Som jeg har redegjort for, omfatter skattebetalingen i England kun en del af kutterejerne, nemlig ejerne af de fiskende kuttere, og for deres vedkommende kun 12 pct. af det indtjente beløb. Set på denne baggrund kan det formentlig anses for meget rimeligt, at det ved den forligs-mæssige ordning, jeg omtalte før, blev aftalt, at lempelserne i intet tilfælde skulle udgøre mindre end 50 pct.

Betragtningen om det farefulde erhverv kan, så vidt jeg kan se, kun gøres gældende for de kutterejere, der selv var med i England og sejlede med deres kuttere. Jeg kan ikke se nogen som helst begrundelse for fuld skattefritagelse for de kutterejere, der forblev her i landet, og som i enkelte tilfælde havde flere kuttere i England og modtog meget betydelige beløb af Englandspuljen. At det skulle støde an mod den almindelige retsbevidsthed, at disse kutterejere skal svare skat af de indtjente beløb, kan jeg simpelt hen ikke forstå.

I den ordning, som for mange år siden blev tilbudt kutterejerne, var der netop draget en skillelinje mellem de kutterejere, der selv var i England, og dem, der ikke var det, således at de førstnævnte blev fritaget for beskatning. Men den ordning blev som nævnt afvist af kutterejerne.

Efter hvad fiskeriministeren har oplyst over for mig, har der blandt kutterejerne efter den seneste forligsmæssige aftale bestået tvivl om, hvorvidt dette oprindelige tilbud stadig stod ved magt. Det stod ikke ved magt, fordi det blev afvist, men jeg er efter henstilling fra fiskeriministeren, der jo har arbejdet meget for en løsning af denne sag, meget villig til at se på netop dette forhold under de kommende forhandlinger, og kan vi her finde nøglen til en løsning, som vi kan enes om, medvirker jeg meget gerne hertil.

Jeg går ud fra, at lovforslaget henvises til et udvalg, og jeg kan give tilsagn om at deltage i forhandlingerne ud fra de synspunkter, jeg her har nævnt, og om at yde min bistand til fremskaffelse af de oplysninger, der måtte ønskes.

Ordføreren for forslagsstillerne (Foged): Jeg takker den højtærede finansminister for redegørelsen, men kan med det samme sige, at der ikke i den fremkom oplysninger, som jeg ikke tidligere var bekendt med. De forhandlinger, der blev ført mellem fiskeriorganisationerne og de folketingsmedlemmer, der var inviteret, drejede sig netop om de samme problemer, så vi kan sådan set tiltræde redegørelsen, derimod ikke konklusionen.

Blandt andet må jeg sige, at det er mig ubegribeligt, at kroppens direkte tilstedeværelse nu er blevet et skatteobjekt. Den